

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D.,
ve věci

žalobce: **E. O.**, narozený X
bytem X
zastoupený JUDr. Radkem Bechyně, advokátem
sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín

proti

žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem
zastoupený Mgr. Vlastimilem Škodou, advokátem
sídlem Masarykovo náměstí 193/20, 405 02 Děčín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 10. 2020, č. j. KUUK/152303/2020,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 10. 2020, č. j. KUUK/152303/2020, jímž bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Mostu, odboru správních činností, oddělení správní (dále jen „magistrát“) ze dne 15. 6. 2020, č. j. MmM/056582/2020/OSČ-P/TM (žalovaný ve svém rozhodnutí nesprávně uvedl, že se jedná o rozhodnutí ze dne 22. 6. 2020, tato vada nemá

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

vliv na nezákonnost a nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí). Tímto rozhodnutím magistrát uznal žalobce vinným ze spáchání přestupků podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 a § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), za což mu byla uložena pokuta ve výši 6 500 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců a povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč. Těchto přestupků se žalobce dopustil tím, že dne 7. 2. 2020, v čase 13:21 hodin v Mostě na ulici Pražská, mezi křižovatkou s ulicí Skyřická v Mostě – Velebudicích a kruhovým objezdem pod prodejnou Albert, ve směru jízdy na Most, jako řidič motorového vozidla tovární značky Volkswagen Touran, registrační značky X, předjížděl jiné vozidlo v případech, kdy je to obecnou, místní nebo přechodnou úpravou provozu na pozemních komunikacích zakázáno, přičemž v místě, kde neměl rozhled na takovou vzdálenost, která je nutná k bezpečnému předjetí, během předjíždění ohrozil řidiče protijedoucího nákladního motorového vozidla tovární značky VOLVO, registrační značky X, který musel ve snaze zabránit střetu vozidel náhle vybočit ze směru jízdy a ohrozil a omezil řidiče předjížděného motorového vozidla Volkswagen Tiguan, registrační značky X, který musel ve snaze zabránit střetu vozidel náhle vybočit ze směru jízdy a prudce snížit rychlost vozidla. Žalobce se v žalobě zároveň domáhal toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobce namítal, že došlo k významnému porušení jeho práva na obhajobu, jelikož v rozporu se zásadou oficiality nebylo užito důkazních prostředků potřebných ke zjištění skutkového stavu věci. Toto porušení spatřoval především v nedoplnění jím navrženého dokazování. Ke svědeckým výpovědím dodal, že pokud existuje možnost, měl by správní orgán vždy získat důkaz svědeckou výpovědí a nadřadit ji listinným důkazům. Vyjádřil názor, že nebyla dostatečně zajištěna osoba přestupce, neboť od počátku řízení uváděl, že on v době spáchání přestupku vozidlo neřídil.
3. Dále žalobce namítal, že nebyly prokázány materiální znaky jeho jednání, tedy, že svým jednáním kohokoli ohrozil či narušil veřejný zájem, neboť v napadeném rozhodnutí není uvedeno, koho žalobce svým jednáním ohrozil. Neztotožnil se se závěrem žalovaného, že materiální znaky přestupku odpovídají znakům formálním, neboť kdyby tomu tak bylo, nebylo by potřeba materiální znak prokazovat. Konstatování žalovaného, že naplnění materiálních znaků přestupku spatřuje v porušení pravidel silničního provozu, kdy je společenským zájmem dodržování pravidel silničního provozu, stírá dle žalobce rozdíl mezi materiálním a formálním znakem.
4. Žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 104/2008-45 ze dne 14. 12. 2009, ze kterého je zjevné, že nelze naplnění materiálního znaku odůvodnit naplněním znaku formálního. Pro posouzení materiálního znaku přestupku by muselo ze strany správního orgánu dojít k přesnému zajištění místa spáchání přestupkového jednání. Lze tedy mít za to, že i když žalobce po formální stránce přestupek spáchal, nebylo mu prokázáno, že by svým jednáním někoho ohrozil.
5. K materiálním znakům žalobce dále uvedl, že nespáchal nehodu a jízda byla dle platných předpisů, což zpochybňuje naplnění materiální stránky daného jednání. Podle žalobce je smyslem pravidel stanovit takové podmínky provozu na pozemních komunikacích, kdy bude minimalizováno ohrožení ostatních účastníků provozu, což je zájem vyšší než je dodržení pravidel. Právě k takové situaci jednáním žalobce nedošlo.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný ve svém vyjádření zrekapituloval průběh správního řízení. Zdůraznil, že v řízení bylo postupováno v souladu s platnými právními předpisy a rozhodnutí magistrátu i žalovaného vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci.
7. Dále uvedl, že žalobce v žalobě neuvedl žádná konkrétní pochybení, pouze obecně konstatoval neprokázání viny. Konstatoval, že přes výzvu magistrátu se žalobce ani jeho právní zástupce v průběhu celého řízení se neúčastnili jednání. Dodal, že z úřední činnosti je mu známo, že právní zástupce zastupuje opakovaně před správními soudy řidiče – přestupce, přičemž svým postupem a vznesenými námitkami se snaží vytvářet podmínky ztěžující správní řízení a spekulativním způsobem maří postup a závěry správních orgánů.

Posouzení věci soudem

8. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s tím výslovně souhlasili.
9. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
10. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
11. Ze správního spisu soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Dne 21. 2. 2020 bylo magistrátu Policií České republiky, Krajským ředitelstvím Policie Ústeckého kraje, územním odborem Most, doručeno oznámení o dopravním přestupku žalobce, jehož součástí byl i úřední záznam ze dne 11. 2. 2020, úřední záznam o podání vysvětlení pana Z. Š. ze dne 7. 2. 2020, úřední záznam o podání vysvětlení pana M. L. ze dne 7. 2. 2020, videodokumentace přestupku a fotografie zachycující doklady a vozidlo žalobce. Z výše uvedených dokumentů vyplynulo, že žalobce se měl přestupků dopustit tím, že dne 7. 2. 2020 v 13:21 v Mostě na ulici Pražská, mezi křižovatkou s ulicí Skyřická v Mostě - Velebudicích a kruhovým objezdem pod prodejnou Albert, ve směru jízdy na Most, jako řidič motorového vozidla tovární značky Volkswagen Touran, registrační značky X, předjížděl jiné vozidlo v případech, kdy je to obecnou, místní nebo přechodnou úpravou provozu na pozemních komunikacích zakázáno, přičemž v místě, kde neměl rozhled na takovou vzdálenost, která je nutná k bezpečnému předjetí, během předjíždění ohrozil řidiče protijedoucího nákladního motorového vozidla tovární značky Volvo, registrační značky X, který musel ve snaze zabránit střetu vozidel náhle vybočit ze směru jízdy a zároveň ohrozil a omezil řidiče předjížděného motorového vozidla Volkswagen Tiguan,

registrační značky X, který musel ve snaze zabránit střetu vozidel náhle vybočit ze směru jízdy a prudce snížit rychlost vozidla.

12. Ze správního spisu bylo dále zjištěno, že magistrát dne 9. 3. 2020 vydal příkaz č. j. MmM/027924/2020/OSČ-P/TM, kterým uznal žalobce vinným ze spáchání výše uvedených přestupků. Proti tomuto příkazu podal žalobce prostřednictvím svého zmocněnce odpor. Následně dne 4. 5. 2020 nařídil městský úřad ústní jednání na den 26. 5. 2020, ze kterého se žalobce prostřednictvím svého zmocněnce omluvil a sdělil, že nevyužije práva účasti na ústním jednání. Rovněž navrhl doplnění dokazování o výsledcích policistů, neboť v době spáchání přestupku jel ve vozidle jako spolujezdec a uvedeného přestupku se tak nedopustil. Ústní jednání se tedy uskutečnilo bez žalobce a jeho zmocněnce. Následně magistrát vyrozuměl žalobce o možnosti seznámit se s podklady a vyjádřit se k nim. Na toto vyrozumění reagoval žalobce sdělením, ve kterém uvedl, že podklady pro rozhodnutí považuje za nedostačující, a nedošlo k naplnění materiálního aspektu přestupku, neboť z důkazních prostředků nevyplývá společenská nebezpečnost daného jednání. Zopakoval, že žalobce vozidlo neřídil, kdy ve vozidle byl pouze jako spolujezdec. Dne 15. 6. 2020 vydal magistrát rozhodnutí č. j. MmM/056582/2020/OSČ-P/TM, kterým uznal žalobce vinným ze spáchání výše uvedených přestupků. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce prostřednictvím svého zmocněnce odvolání. O odvolání rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím.
13. Podle § 17 odst. 3 zákona o silničním provozu platí, že *„řidič, který se po předjetí zařazuje před vozidlo, které předjel, musí dávat znamení o změně směru jízdy a nesmí ohrozit ani omezit řidiče vozidla, které předjel.“*
14. Podle § 17 odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu nesmí řidič předjíždět *„nemá-li před sebe rozhled na takovou vzdálenost, která je nutná k bezpečnému předjetí“*. Podle písm. c) téhož ustanovení nesmí řidič předjíždět *„jestliže by ohrozil nebo omezil protijedoucí řidiče nebo ohrozil jiné účastníky provozu na pozemních komunikacích.“*
15. Z § 125c odst. 1 písm. f) bod 7) zákona o silničním provozu vyplývá, že *„fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že při řízení vozidla předjíždí vozidlo v případech, kdy je to obecnou, místní nebo přechodnou úpravou provozu na pozemních komunikacích zakázáno.“*
16. Podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu platí, že *„fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.“*
17. Nejprve se soud zabýval námitkou žalobce, že správní orgány neprokázaly, že žalobce skutečně řídil motorové vozidlo a mohl se dopustit přestupků, které mu jsou kladeny za vinu. Předně soud uvádí, že žalobcovo tvrzení o tom, že vozidlo neřídil, je v rozporu s jeho konstatováním ve vztahu k námitce neprokázání materiálního znaku přestupku, ve kterém uvedl, že *„i když žalobce po formální stránce přestupek spáchal, ovšem nebylo mu prokázáno, že by svým jednáním kohokoli ohrozil.“* Ve shodě se správními orgány považuje soud za prokázané, že žalobce v inkriminovanou dobu řídil motorové vozidlo na místě, jak bylo specifikováno ve výroku prvostupňového rozhodnutí. Na videozáznamu z vozidla Policie České republiky je v čase 11:21:49 vidět předmětné vozidlo jedoucí v protisměru. Z videozáznamu je dále patrné, že policejní hlídka se otočila do protisměru a začala předmětné vozidlo pronásledovat. Toto vozidlo je na videozáznamu opět vidět v čase 11:22:24, kdy jede po pozemní komunikaci a následně je dostiženo policejní hlídkou. Po zastavení vozidla není kromě řidiče vidět jinou osobu. Osoba řidiče byla následně na základě předložených dokladů ztotožněna policejní hlídkou jako žalobce. Na kamerovém Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

záznamu není vidět, že by se ve vozidle nacházela jiná osoba, ani že by tato osoba z vozidla vystoupila. Soud dále konstatuje, že předmětné vozidlo není v době od spáchání přestupků do jeho opětovného zachycení, zobrazeno na videozáznamu pouze po dobu 35 sekund. Dle názoru soudu není možné, aby v tomto čase stihl údajný řidič z vozidla vystoupit, žalobce přesehnout z místa spolujezdce na místo řidiče a poté ujet takovou vzdálenost, jaká je patrná na videozáznamu. Rovněž na videozáznamu pořízeném policejní hlídkou není během pronásledování vidět žádná osoba, která by se pohybovala na krajnici vozovky či v jejím okolí.

18. K tvrzení žalobce soud dále konstatuje, že bylo pouze obecné, neboť žalobce toliko uvedl, že jel v předmětném vozidle jako spolujezdec, nijak však nespecifikoval, kdo předmětné vozidlo řídil, zda a případně kdy tento údajný řidič z vozidla vystoupil a v kterém okamžiku žalobce řízení vozidla převzal. Na podporu svého tvrzení rovněž nenavrhl provedení žádných důkazů, například výslech osoby údajného řidiče, který by mohl jeho tvrzení potvrdit. Obhajoba obviněného tak zůstala u pouhého tvrzení, proti němuž stojí logický sled událostí zachycených na videozáznamu a další podklady obsažené ve správním spise. Obviněný z přestupku má právo zvolit jakoukoliv obhajobu a správní orgány jsou povinny ji prověřit, avšak v případě pasivity žalobce, nelze nemožnost prověření jeho obhajoby přičítat k tíži správním orgánům. Žalobce si sám zvolil určitou procesní taktiku včetně zastoupení profesionálním právním zástupcem a je na správních orgánech, aby se s ní vypořádali. V daném případě tak učinily dostatečně, neboť ve spise se nachází dostatek podkladů pro závěr, o němž nejsou důvodné pochybnosti podle § 3 správního řádu, a to že žalobce předmětné vozidlo v době spáchání přestupků řídil. Tato námitka tedy není důvodná.
19. Dále se soud zabýval námitkou týkající se neprovedení žalobcem navrženého výslechu zasahujících policistů. Soud k tomuto uvádí, že žalobce navrhl výslech zasahujících policistů již v řízení před magistrátem. Magistrát se k tomuto návrhu žalobce vyjádřil na str. 4 svého rozhodnutí, kde uvedl, že *„na základě zásady volného hodnocení důkazů ve správním řízení se správní orgán rozhodl nepřistoupit k výslechu zasahujících policistů, jak bylo navrhováno v odporu proti příkazu, neboť tento úkon se jeví jako nadbytečný.“* Dále konstatoval, že z videozáznamu pořízeného hlídkou Policie České republiky je patrné přestupkové jednání a rovněž i skutečnost, že obviněný po zastavení předmětného vozidla vystupuje z místa řidiče. Společenská nebezpečnost daného jednání, tedy naplnění materiální stránky pak vyplývá ze zaznamenaných podání vysvětlení. Žalovaný se v žalobou napadeném rozhodnutí k návrhu na výslech svědka konkrétně nevyjádřil, ale z odůvodnění napadeného rozhodnutí plyne, že se žalovaný postupem městské úřadu zabýval na str. 4 -5 svého rozhodnutí, když uvedl, že přestupky žalobce jsou přesvědčivé a nezpochybnitelně zdokumentovány, magistrát vycházel ze zásady volného hodnocení důkazů a byl zjištěn takový stav věci o němž nejsou důvodné pochybnosti. K tomuto soud uvádí, že Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68, mimo jiné konstatoval, že v řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku. Stav bez důvodných pochybností je možné vyjádřit jako míru pravděpodobnosti, při níž neexistují rozumné pochybnosti o opaku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 3. 2017, č. j. 7 As 313/2016-30). Dle soudu správní orgány pomocí podkladů obsažených ve správním spise zjistily skutkový stav věci, o němž neměly žádné důvodné pochybnosti, a prokázaly, že se žalobce dopustil přestupku.

20. Soud dále podotýká, že výslech policistů by nemohl nijak potvrdit či vyvrátit tvrzení žalobce, že ve vozidle v době spáchání přestupků seděl pouze jako spolujezdec. Toto tvrzení by však mohl potvrdit údajný řidič vozidla, jehož výpověď však žalobce nenavrl a ani neuvedl jeho totožnost.
21. V souvislosti s neprovedením výslechu zasahujících policistů žalobce dále namítal, že správní orgán neměl vycházet z listinných důkazů, ale měl zajistit výpovědi svědků. Použitelností úředních záznamů se zabýval Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 22. 6. 2016, č. j. 1 As 60/2016-30, kde uvedl: „*Dřívější obecné judikaturní pasáže o absolutní nepřipustnosti úředního záznamu jako důkazu tato aktuální judikatura vykládá tak, že podezřelého z přestupku nelze postihnout výhradně na základě úředního záznamu, aniž by byly proti němu jakékoliv jiné důkazy (viz např. č. j. 10 As 25/2014 - 48). Judikatura proto setrvává na povinnosti vždy vyslechnout zasahující policisty v situacích, v nichž o přestupku nebyl a často s ohledem na jejich povahu ani nemohl být pořízen exaktní doklad typu fotografie z měřicího zařízení nebo videozáznam (přestupky typu držení telefonu za jízdy, nepřipoutání se bezpečnostním pásem atd.). V těchto věcech jde o situace, v nichž jediným důkazem o spáchání přestupku jsou výpovědi policistů, kteří mu byli přítomni, přičemž obviněný z přestupku tyto výpovědi zpochybňuje. V takovýchto případech tvrzení proti tvrzení musí správní orgán policisty vždy vyslechnout jako svědky. Naopak se nesmí spokojit jako s důkazem pouze s oznámením o přestupku a s úředním záznamem vyhotoveným policisty, neboť jde sice o důkazy přípustné, nicméně pro potřeby správního trestání samy o sobě nepostačující (srov. rozsudek ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013 – 27, body 10 - 11). Policisty je tedy nutno vyslechnout vždy v situacích, ve kterých neexistuje proti přestupci, kromě výpovědi členů policejní hlídky, žádný jiný důkaz.*“ Zdejší soud se z výše uvedenými závěry Nejvyššího správního soudu ztotožňuje a neshledal žádný důvod se od nich jakkoli odchýlit. V nynější věci však existovaly proti žalobci další důkazy (videozáznamy pořízené z protijedoucího nákladního vozidla a z vozidla hlídky Policie České republiky), na kterých je přestupkové jednání žalobce jasně zachyceno.
22. K tvrzení žalobce, že nebylo přesně zjištěno místo spáchání přestupků soud uvádí, že specifikace místa spáchání přestupků formulací „*v Mostě na ulici Pražská, mezi křižovatkou s ulicí Skyřická v Mostě - Velebudicích a kruhovým objezdem pod prodejnou Albert, ve směru jízdy na Most*“ je dostatečná. Takovéto vymezení místa spáchání přestupků je dostatečně konkrétní a nezaměnitelné, a nelze tedy pochybovat o tom, kde se přestupky staly. Místo přestupkového jednání je pak dobře patrné z obou videozáznamů založených ve správním spise. S ohledem na skutkovou podstatu spáchaných přestupků, je výše uvedená specifikace místa přestupků plně dostačující.
23. K námitce žalobce ohledně nenaplnění materiálního znaku přestupku soud konstatuje, že přestupkem je protiprávní jednání, jehož znaky jsou stanoveny zákonem. V přestupkovém řízení se tedy zkoumá, zda jednání pachatele je v rozporu se zákonem pro porušení nebo nesplnění právní povinnosti v něm stanovené. Dále se zkoumá, zda je naplněna otázka zavinění. Při zkoumání odpovědnosti za přestupek je pak správní orgán povinen zjišťovat naplnění formální i materiální stránky přestupku, neboť se musí jednat o jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti. Obecně lze vycházet z toho, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Nicméně z tohoto závěru však nelze dovodit, že by k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty přestupku došlo vždy, když je naplněn formální znak přestupku zaviněným jednáním fyzické osoby. Pokud se k okolnostem jednání, jež

naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek. V této souvislosti soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45 (dostupný na www.nssoud.cz), v němž se Nejvyšší správní soud podrobně zabýval naplněním materiálních znaků přestupku.

24. V případě žalobce však nelze dospět k závěru, že by se k okolnostem jeho jednání přidružily významné okolnosti, jež by vylučovaly porušení nebo ohrožení veřejného zájmu na bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích. Za takovou okolnost nelze považovat skutečnost, že v důsledku žalobcova ohrožujícího jednání nedošlo k nehodě. Nenaplnění materiálních znaků spatřoval žalobce ve skutečnosti, že v rozhodnutí není uvedeno, koho svým jednáním ohrozil. K tomuto soud konstatuje, že v žalobou napadeném rozhodnutí je opakovaně uvedeno, že žalobce během předjíždění ohrozil řidiče protijedoucího nákladního vozidla. Rovněž ve výroku rozhodnutí magistrátu 1. je uvedeno, že „během předjíždění ohrozil řidiče protijedoucího nákladního motorového vozidla tovární značky VOLVO, registrační značky X“ a dále ve výroku 2. je uvedeno, že „předjížděl jiné vozidlo a ohrozil a omezil řidiče předjížděného motorového vozidla Volkswagen Tiguan, registrační značky X.“ K materiální stránce se pak magistrát podrobně vyjádřil na str. 5 svého rozhodnutí, kdy uvedl, že jednáním žalobce byla ohrožena bezpečnost provozu na pozemních komunikacích a dodal, že v daném případě se jedná o rizikový úsek, kde je doprava usměrňována místní úpravou, kterou je snížena nejvyšší dovolená rychlost na 70 km/h a je zde zakázáno předjíždění. Skutečnost, že magistrát shledal naplnění materiálního znaku přestupku již v samotném naplnění formálních znaků přestupku, je v daném případě zcela v pořádku.
25. Zájmem společnosti v daném případě je zejména život a zdraví účastníků provozu na pozemních komunikacích, a bezpečnost a plynulost provozu. Ze samotné podstaty přestupků, kdy žalobce předjížděl v místě kde je to místní úpravou zakázáno a tím ohrozil řidiče předjížděného i protijedoucího vozidla je patrné, že naplněním formálních znaků přestupků žalobce také naplnil materiální znaky přestupků. V nyní projednávaném případě tak materiální znaky přestupků odpovídají též formálním znakům přestupků. Ze zjištěného skutkového děje je pak zřejmé, že žalobce také ohrozil další zájem společnosti spočívající v bezpečnosti a plynulosti provozu, avšak pouze díky rychlé a pohotové reakci ostatních řidičů nedošlo k negativním následkům (srážka vozidel, přerušení plynulého provozu na pozemní komunikaci, újma na zdraví účastníků aj.) žalobcova jednání.
26. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žádné ze žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným, a proto soud žalobu shledal v mezích žalobou uplatněných žalobních bodů jako zcela nedůvodnou a podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku I. rozsudku ji zamítl.
27. Současně soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly a ani je nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 16. září 2022

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
samosoudce